

เครื่องแต่งกายของชาวลาว ตอนที่ ๑

เอื้อยวู้ง *เซื่อง หมุ่ง* หมายถึง เครื่องแต่งกาย ปัจจุบันหญิงชาวลาวยังนิยมแต่งกายแบบประเพณีนิยม คือ *นุ่ง ขี๊ว ซิ่น* คือนุ่งซิ่น สวม *เสื่อเสื่อ* คือสวมเสื่อ ทั้งผ้าซิ่นและเสื่อมีแบบต่าง ๆ ส่วนผู้ชายมักจะสวม *โสร่ง ไช้ง* คือสวมกางเกง และ *เสื่อ เสื่อ* เสื้อของผู้ชายมักเป็นแบบสากลนิยม เครื่องแต่งกายของชาวลาวที่เกือบจะคล้ายกับเครื่องแต่งกายของชาวไทย กางเกงจะมีแบบขาสั้น ขายาว ขาสวมส่วน เสื่อมีแบบแขนสั้น แขนยาว มีหลายสี ส่วนผ้าซิ่นผู้หญิงจะมีแบบธรรมดาและแบบมีลวดลายหลากสี เช่น ผ้าซิ่นมี *เวี๊ว จี๊ว ดิน จก ดินจก* คือเชิงซิ่นที่ทอด้วยวิธีจกลายโดยใช้ขนเม่นควักด้ายเส้นขึ้นแล้วสอดไหมหรือด้ายฝ้ายทำเป็นลวดลาย แล้วนำมาเย็บติดที่เชิงผ้าซิ่น ส่วนเสื่อก็มีแบบต่าง ๆ มากกว่าแบบเสื่อผู้ชาย อย่างไรก็ตามชาวลาวจะแต่งกายตามฐานะทางเศรษฐกิจครอบครัวของตน

ในเมืองใหญ่เราจะเห็นชาวลาวแต่งเครื่องแต่งกายของหน่วยงานที่พวกเขาสังกัดอยู่เป็นผู้กำหนดให้ ทุกคนแต่งเหมือนกัน ๆ กันเฉพาะหมู่หนึ่งคณะหนึ่ง ชาวชนบทนอกเมืองจะแต่งกายตามสบายในที่อื่นเป็นส่วนตัว คือ ผู้ชายนิยมสวมผ้าขาวม้าสวม

เสื่อตามสบาย ส่วนผู้หญิงสวมผ้าถุงสวมเสื่อแขนสั้นหรือแขนยาว

การนุ่งห่มของผู้ชายเมื่ออยู่บ้านมักจะนุ่งผ้าโสร่งไหมหรือฝ้าย กางเกงขาสั้นหรือขายาว ส่วนเสื่อเป็นเสื่อกลมหรือคอตัง ส่วนผู้หญิงมักนุ่งซิ่น มีหัวมีตีน คือซิ่นที่มีเชิงตอนชายผ้า ผ้าซิ่นอาจเป็นฝ้ายหรือไหม ส่วนเสื่อมีทั้งแขนสั้นและแขนยาว บางทีก็สวมเสื่อหมากกะແห่งคือเสื่อคอกระเช้า เป็นการนุ่งห่มแบบพื้นเมืองตามวัฒนธรรมอันดีงามของลาว

สำหรับการนุ่งห่มในเวลาไปทำบุญและในงานประเพณีต่าง ๆ ผู้ชายจะนุ่งกางเกงขายาวหรือโสร่ง สวมเสื่อแขนยาวหรือแขนสั้น ไม่จำกัดสีแต่สุภาพเรียบร้อย เบี่ยงผ้าหรือมัดเอว ส่วนผู้หญิงนุ่งซิ่น สวมเสื่อแขนสั้นหรือยาวสีต่าง ๆ กล้าผม เบี่ยงผ้าแพร ถ้าไปงานศพญาติพี่น้องทั้งผู้ชายและผู้หญิงต้องแต่งสีขาว

เครื่องแต่งกายของชาวลาวยังมีต่อรววหน้า.

วิเชียร อัมพนรัักษ์ เขียน
ชลธิชา สุดนุษ สรุปล